

opusdei.org

Prelāta vēstule (jūlijs 2011)

Šī mēneša vēstule koncentrējas uz mentālo lūgšanu, sarunu ar Dievu, „svaiga ūdens avotu, ar kuru mēs piepildām mūsu darbu, mūsu apustulātu, mūsu ģimenes lietas un sabiedriskās aktivitātes”.

14.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Pēc manas uzturēšanās Pamplonā, kurp es biju devies uz medicīnisku

izmeklēšanu un kur tikos arī ar slimniekiem, man ir nodoms apmeklēt Zilonkaula Krastu un runāt ar jūsu brāļiem un māsām šajā tik dārgajā zemē, par kuru pēdējos mēnešos mēs esam tik daudz lūgušies. Turpināsim lūgties, lai kara radītās brūces tiktu dziedētas pēc iespējas ātrāk, neatstājot aiz sevis dusmas un naidu. Lai visi spētu augstsirdīgi piedot, tā lai notiktu dziļa abu pušu samierināšanās ģimeņu, sabiedrības un visas nācijas labumam. Dosimies ar šo nodomu pie Vissvētās un Žēlsirdīgās Jēzus Sirds, ko mēs liturģijā godinām šodien, 1. jūlijā, un pie Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds, kuras svinības būs rīt. Lūgsimies arī par visām vietām, kur ciešanu ir pārpārēm.

Šie Jēzus svētki mūs aicina ar uzticības pilnu bērna lūgšanu iegremdēties šī Dieva Sirdī, kurš aiz mīlestības uz mums tika iemiesojies.

Kā rakstīja mūsu Tēvs kādā homīlijā:
**„Īstenā Jēzus Sirds godināšana
ietver Dieva iepazīšanu un sevis
paša iepazīšanu, Jēzus uzlūkošanu
un steigšanos pie Viņa, kurš mūs
iedrošina, māca un vada.»**[1] Arī
tagad, no Debesīm, viņš mūs mudina
atjaunot mūsu vēlmi progresēt mūsu
personiskajās attiecībās ar Vissvēto
Trīsvienību. Tāpēc es no jauna
gribētu aplūkot dažus svētīgā Jāņa
Pāvila II pamudinājumus no viņa
apustuliskās vēstules, kurā viņš
iezīmēja Baznīcas ceļus jaunajā
tūkstošgadē. Pēc tam, kad viņš par
prioritāro mērķi bija norādījis
nepieciešamību modināt visā Dieva
tautā tiekšanos uz svētumu, viņš
precizēja: „Šai «svētuma pedagogijai»
ir nepieciešama kristietība, kas
pirmām kārtām izceļas ar *lūgšanas
mākslu.*”[2]

Kungs, kuram par visiem Viņa
labumiem mēs nebeidzam – un
nedrīkstam beigt – pateikties,

izmantoja arī mūsu Dibinātāja paraugu un mācību, lai ikviens no mums, kā arī citi kristieši piešķirtu īpašu nozīmi nopietnas un pastāvīgas lūgšanu dzīves izkopšanai. Uzturēsim šo vēlmi ar centīgu Dieva Vārda lasīšanu un piedaloties liturģijā ar visu sirdi un dvēseli, it īpaši ikdienas Svētajā Misē, līdz saskarsme ar Dievu ir miesa no mūsu miesas, dvēsele no mūsu dvēseles, dzīve no mūsu dzīves. Kaut arī mēs jau daudzus gadus diendienā un cītīgi pūlamies, mēs esam pārlicināti par to, ka mums katru dienu jāšāk no jauna. **„Patiesi”**, saka pāvests Benedikts XVI, **„mēs labi zinām, ka lūgšanu nevar uzskatīt kā pašu par sevi saprotamu: ir jāmacās lūgties, apgūstot šo mākslu aizvien no jauna. Arī tie, kuri ir ar lielu garīgo pieredzi un briedumu, pastāvīgi izjūt vajadzību iet Jēzus skolā, lai mācītos, kā lūgties patiesi un pareizi.”**[3]

Dons Alvaro bieži atgādināja par nodomu, ko formulēja svētais Hosemarija, kad viņš kļuva 70 gadu vecs: būt par lūgšanas dvēseli. Kopš Kungs parādījās viņa dzīvē, kopš pusaudža gadiem, mūsu Tēvs gāja pa lūgšanas ceļiem un vienmēr bija uzticīgs šīm Dieva bērna ikdienas sarunām ar Dievu Tēvu. Fakts, ka pēc tik daudziem gadu desmitiem viņš izteica šo vēlmi, nozīmē, ja neņemam vērā, ka tas rāda viņa dziļo pazemību, apliecinājumu tam, ko saka Benedikts XVI, balstoties uz svēto pieredzi.

Mēs bieži esam pakavējušies, lai apcerētu tās Evaņģēlija ainas, kuras mums rāda Jēzu sarunājamies ar Viņa Tēvu Dievu. Apustuļi brīnījās par Mācītāja izturēšanos un lūdza reiz: *Domine, doce nos orare*[4]; Kungs, māci mūs Dievu lūgt. Jēzus deva viņiem *transparentu*, vadlīnijas, kas ir kristīgās lūgšanas pamats: *Tēvs mūsu, kas esi debesīs, svētīts lai top*

*Tavs vārds! Lai atnāk Tava valstība!
Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī
virs zemes!*[5]

Pa šo ceļu var iet dažādi, jo katras dvēseles attiecības ar Dievu vienmēr būs ļoti personiskas. Kungs par mums rūpējas, par katru atsevišķi, kā par neizmērojami dārgu dārgakmeni. Tā ir aizkustinoša realitāte, jo ikviena dvēsele ir atpirkta par Kristus asiņu cenu.[6] Neaizmirsīsim, ka Kungs mums ir teicis: *vigilate et orate*[7], esiet modri un lūdziet Dievu! Tā ir konsekvence, kas izriet no viņa meitu un dēlu sekošanas pa šo lielu automaģistrāli, kas ir kristīgā lūgšana, un kas ved pie mūsu Debesu Tēva caur Jēzu Kristu un Svētā Gara vadībā.[8] Mums visiem, kā saka pāvests Benedikts XVI, jāiet «**Jēzus skolā**». No mūsu mīlotā Tēva mēs esam mācījušies izturēties pret Dievu ar bērnu dievbijību un teologu zināšanām, ar dedzīgu vēlēšanos vērsties pie Jēzus

Kristus kā pie mūsu vecākā Brāļa un pie Jaunavas Marijas kā pie mūsu Mātes, pie svētā Jāzepa kā pie šīs pārdabiskās ģimenes, kas ir Baznīca, tēva un pie eņģeļiem kā pie pavadītājiem un sargātājiem ceļā uz mūžīgo dzīvi.

Atjaunosim ik dienu mūsu dedzīgo vēlmi būt personiskās attiecībās ar Dievu. Es pašreiz runāju par tiem brīžiem dienas gaitā, kas veltīti meditācijai; kopā ar Izlīgšanas un Euharistijas sakramentiem tie veido avotiem bagātu vietu, svaiga ūdens avotu, ar kuru mēs piepildām mūsu darbu, mūsu apustulātu, mūsu ģimenes lietas un sabiedriskās aktivitātes – tātad visu mūsu dzīvi, ieskaitot arī miega un atpūtas stundas. Es jums garantēju, ka tas nav grūti, arī garīgā sausuma vai psihiska vai fiziska noguruma brīžos, ja mēs ļaujamies, lai mūs vada Svētā Gara gaisma un garīgās vadības padomi.

„Mums jābūt kontemplatīvām dvēselēm”, teica svētais Hosemarija 1973. gadā, „tāpēc mēs nevaram atteikties no meditācijas. Bez lūgšanas, bez meditācijas, bez iekšējās dzīves mēs darīsim tikai ļaunu (...). Tagad šķiet, ka mums vēl vairāk ir pienākums patiesi būt par lūgšanu dvēselēm, dāsni upurēt Kungam visu, kas mūs nodarbina, un nekad neatteikties no mūsu sarunas ar Viņu, lai kas arī notiktu. Ja jūs tā rīkosieties, jūs visu dienu dzīvosiet kopā ar Dievu un jūs nopietni centīsieties, lai šīs divas meditatīvās personīgās lūgšanas pusstundas dienas laikā izdzīvotu ļoti labi.”[9]

Mūsu Tēvs nelūdz mums, lai mūsu lūgšana *būtu* ļoti laba, bet lai mēs *katru dienu censtos* lūgšanu labi uzsākt, turpināt un nobeigt. Tas ir mērķis, ko mēs varam sasniegt ar šo sākšanu no gala katru rītu, noliekot pie malas iepriekšējās neveiksmes,

gan lielas, gan mazas. Pārējais – praktiski viss – izlaužas kā Svētā Gara darbības mūsu dvēselēs auglis: *Tāpat arī Gars nāk palīgā mūsu vajībai, jo ko no Dieva jālūdz, kā nākas, to mēs nezinām; bet Gars pats aizlūdz par mums neizsakāmās nopūtās.*[10]

Pūlēsimies tātad pirmām kārtām būt punktuāli attiecībā uz šīm norunātajām satikšanās reizēm ar Dievu, kas iezīmē mūsu ikdienas ceļu. Var likties, ka tā ir mazsvarīga detaļa, bet es jums saku, ka, saskaņā ar svētā Hosemarijas mācību, tam ir ļoti liela nozīme. **„Nekad neatsakieties no mentālās lūgšanas. Kas ir labākais ceļš, lai varētu būt kontemplatīvs? Lūgšana. Ja dvēsele sāk domāt, ka tā nezina kā lūgties, ka tas, ko mums māca Tēvs, ir ļoti grūti, ka Kungs tai nesaka neko, ko tā jau nebūtu no Viņa dzirdējusi, tad var gadīties, ka tā spriež šādi: ja jau tas**

**ir tā, tad es visu pametu un
apmierinos ar mutiskām
lūgšanām, bet tas tad ir slikts
mēģinājums.”**

**„Nē, mani bērni! Mums jābūt
neatmaidīgiem meditācijā. Pastāsti
par šīm sūdzībām Kungam tavas
lūgšanas brīžos un, ja tas ir
nepieciešams, tad šajā pusstundā
atkārto vienu un to pašu šautru
lūgšanu: Jēzu, es mīlu Tevi! Jēzu,
māci man lūgties! Māci man mīlēt
citus Tevis dēļ... Tādā veidā esi
neatmaidīgs dienu pēc dienas,
mēnesi, gadu, vēl vienu gadu un
visbeidzot Kungs tev sacīs:
Mulķadesa! Es taču biju ar tevi, tev
līdzās, kopš paša sākuma!”[11]**

Var rasties grūtības: aizbildināšanās,
maldinoši argumenti, lai atliktu vai
saīsinātu meditācijas pusstundu.
Tāpēc ir svarīgi, lai mēs būtu īpaši
punktuāli intensīva darba periodos
vai noguruma vai mazdūšības brīžos.

Pāvests mums atgādina: „***Lūgšana nav sasaistīta ar kādu īpašu kontekstu, bet gan ierakstīta katras personas sirdī.***”[12]

Vienmēr ir iespējams runāt ar dvēseles dievišķo Viesi; vienmēr iespējams ar Viņu satīties ikvienā vietā, jebkuros apstākļos, kaut gan, ja mums tas ir iespējams, mēs ejam pie Tabernākula, kur Jēzus ir klātesošs patiesi un substanciālā veidā, ar savu Miesu, ar savām Asinīm, ar savu Dvēseli un ar savu Dievišķību. Katrā ziņā mums vienmēr vajadzētu pielikt visas pūles, lai sevi „savāktu”, cik vien iespējams attālināt visu, kas var novērst mūsu uzmanību. Kādā no savām katehēzēm svētais Hosemarija sacīja: „**Mēs savācam sevi savā iekšienē un lūdzam Dievu, kurš izrāda laipnību un mūs pieņem, un mēs sākam ar Viņu runāt, dabiski, tā, kā runā ar brāli, ar draugu, ar tēvu, ar māti, ar kaimiņu, ko ciena. Tā, kā runā ar mīlestību. Runājiet ar uzticību un jūs redzēsiet, cik**

labi jums iet. Jums būs iekšējā dzīve.”[13]

Es uzsveru: reizēm mēs nezinām, ko lai Viņam sakām, kā runāt ar Viņu, mums trūkst vārdu; taču neaizmirsīsim tad, ka lūgšana, pirmām kārtām, „***ir iekšējā stāja, nevis tikai virkne prakšu un formulu, tā ir būšana Dieva priekšā, Viņa klātbūtnē, nevis vienkārši kulta darbību veikšana vai vārdu izrunāšana.***”[14] Tas ir vēl viens iemesls, lai saglabātu uzticību mentālai lūgšanai stresa un iekšējā sausuma situācijās. Un acīm redzami pierādās, ka šajos gadījumos šī līdzekļa piekopšana ir it īpaši vajadzīga. Var gadīties, ka kādreiz bērna saruna ar Kungu iekšējiem vārdiem neizdodas; tomēr tikai pats fakts būt kopā ar Viņu šajās paredzētajās minūtēs, nemeklējot jūtamu mierinājumu, jau ir skaidrs apliecinājums mīlestībai uz Dievu, vienotībai ar Viņa svēto Gribu, sevis

paša aizmiršanai. „**Šajā skatienā, kas vērsts uz Otru, šajā sevis pavirzīšanā „nostāk” atrodas lūgšanas būtība kā īstenības pieredze, kas pārsniedz sajūtamo un iespējamo.**”[15]

Nekas nenomierina vairāk kā drošība: tas, ka mēs mīlam Dievu un mums var būt saskarsme ar Viņu, rodas no tā, ka *Dievs pirmāk mūs mīlējis.*[16] To apstiprina Katoliskās Baznīcas Katehisms, kad mums māca: „Šis uzticīgā Dieva mīlestības solis lūgšanā vienmēr ir pirmais, cilvēka solis vienmēr ir atbilde.”[17] Tāpēc ikdienas apņemšanās būt centīgam šajos lūgšanai paredzētajos laikos Dievam *uzliek par pienākumu* – ja tā var izteikties – dāvāt mums savas žēlastības tik bagātīgi. Starp citu, vai tu bieži domā par to, ka lūgšana ir un vienmēr būs *Opus Dei* vienīgais ierocis? Kā tu ar šo ieroci *aizstāvi* Darba kalpošanu Baznīcai? Neapšaubāmi, jo lielākā mērā mēs

būsim lūgšanu dvēseles, jo vairāk mēs mīlēsim un saglabāsim to garu, ko tika saņēmis mūsu Tēvs.

Mūsu Tēva mācības par lūgšanu ietver sevī lielas bagātības un ir ļoti noderīgas. Kurš no mums savu reizi kādos teikumos no viņa homīlijām nav sajutis savu portretējumu?

„Gadu gaitā pie manis bieži ir nākuši cilvēki un ar nožēlu un sāpēm sacījuši: Tēvs, es nezinu, kas ar mani notiek, bet es jūtos tik noguris un auksts; mana pazemība, kas bija tik stipra un vienkārša, tagad man šķiet kā komēdija... Tiem, kas nonākuši tādā situācijā, un jums visiem es atbildu: Komēdija? Lieliski! Kungs spēlējas ar mums, kā tēvs ar saviem bērniem.”[18]

„Svētajos Rakstos ir teikts: *ludens in orbe terrarum* (Sak 8,31), es piekopu savas rotaļas Viņa zemes virsū. Bet Dievs mūs nepamet, jo

tālāk mēs lasām: *deliciae meae esse cum filiis hominum* (turpat), un mans prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem. Kungs rotaļājas ar mums! Un, ja nu mums kādreiz liekas, ka mēs tēlojam komēdiju, jo mēs jūtamies auksti un vienaldzīgi, sliktā garastāvoklī un bez gribas, ja mums ir grūti izpildīt mūsu pienākumus un mūsu garīgie mērķi šķiet mums pārāk augsti, tad ir pienācis laiks padomāt, ka Dievs rotaļājas ar mums un sagaida, ka mēs savu *komēdiju* nospēlēsim godam.”[18]

Es negribētu beigt šīs rindas, nepieminot dažas nozīmīgas šā mēneša dienas. Tuvākā dona Alvaro klātienē mēs dzīvosim 7. jūlijā, kas ir gadskārta dienai, kad viņš lūdza uzņemt viņu Darbā. 16. jūlijā būs mūsu mīļās Karmela Dievmātes svētki; loģiski, ka tajā dienā mēs īpaši atcerēsimies mūsu Tēva māsu - krustmāti Karmenu, kas tika darījusi

tik daudz, lai Opus Dei centros
nostiprinātos ģimeniska gaisotne.
Šajā datumā bez tam īpaši lūgsimies
par nabaga dvēselēm šķīstītavā,
uzticot tās mūsu Debesu Mātes
aizbildniecībai.

Kā aizvien lūdzu jūs atkal un atkal,
paliksim vienoti lūgšanā; lūgsimies
cits par citu, par apustulisko darbu
visā pasaulē, par Svētā Tēva
nodomiem. Mūsu meditāciju laikā
Tabernākula priekšā mēs varam
Kungam atklāt mūsu dedzīgās
vēlēšanās, kas pilda mūsu dvēseli, un
lūgt tām Dievmātes, svētā Jāzepa,
sargeņģeļu un mūsu mīļotā Tēva -
svētā Hosemarijas aizbildniecību.

Man ir prieks rakstīt jums par to, ka
sestdien, 18. jūnijā es biju Kagliari
Sardīnijas salā, kur lūdzos viņu
patroneses - Bonaria Dievmātes
priekšā. Es droši zinu, ka svētais
Hosemarija lūdzās par šo zemi, un
esmu pārliecināts, ka daudzi

Sardīnijas cilvēki atsauksies Kunga aicinājumam tieši pateicoties šīm mūsu Tēva lūgšanām. Palīdzēsīm viņiem, jo arī viņi no turienes palīdzēs mums pilnām saujām.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Pamplonā, 2011. gada 1. jūlijā.

[1] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 164.

[2] Svētīgais Jānis Pāvils II, Apust. vēstule *Novo Millenio Ineunte*, 06.01.2001, 32.

[3] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 04.05.2011.

[4] *Lk* 11, 1.

[5] *Mt* 6, 9-10.

[6] Sal. 1 *Pēt* 1, 18-19.

[7] *Mt* 26, 41.

[8] Sal. Ticības mācības kongregācija,
*Vēstule par dažiem kristīgās
meditācijas aspektiem*, 15.10.1989, 29.

[9] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, septembris, 1973.

[10] *Rom* 8, 26.

[11] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, septembris, 1973.

[12] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
11.05.2011.

[13] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, 1972.

[14] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
11.05.2011.

[15] Turpat; sal. Ticības mācības kongregācija, *Vēstule par dažiem kristīgās meditācijas aspektiem*, 15.10.1989, 30.

[16] 1 Jņ 4, 19.

[17] *Katoliskās Baznīcas Katehisms*, 2567.

[18] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 152.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-julijis-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-julijis-2011/)
(7.07.2025)